

DIARI del Greg

TOT O RES



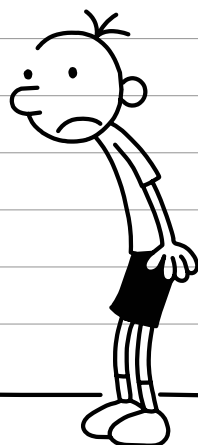
Jeff Kinney

Estrella Polar

DIARI del Greg

TOT O RES

Jeff Kinney



Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *Diari del Greg*

Títol original en anglès: *Diary of a Wimpy Kid: Double Down*

© del text i de les il·lustracions: 2016, Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, i el disseny de Greg Heffley™
són marques registrades de Wimpy Kid, Inc.

Tots els drets reservats.

Llibre dissenyat per Jeff Kinney

Coberta dissenyada per Chad W. Beckerman i Jeff Kinney

Primera edició en llengua anglesa: novembre del 2016,

Harry N. Abrams, Inc, Nova York

Primera edició en català: novembre del 2016

(Tots els drets reservats en tots els països per Harry N. Abrams, Inc.)

© de la traducció: 2016, David Nello

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar

Av. Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual S.L.

ISBN: 978-84-9137-125-0

Dipòsit legal: B. 20.220-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

OCTUBRE

Dimecres

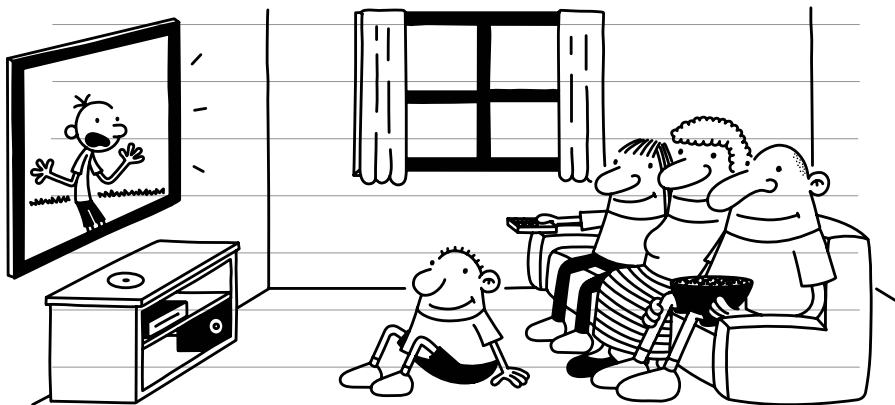
Els pares em diuen contínuament que el món no gira al meu voltant, però de vegades em sembla que és ben bé així.

Per exemple, de petit vaig veure una pel·li sobre un home a qui filmen tota l'estona, tota la seva vida, per fer un programa de la tele. El paio és famós a tot el món, però ell no ho sap.

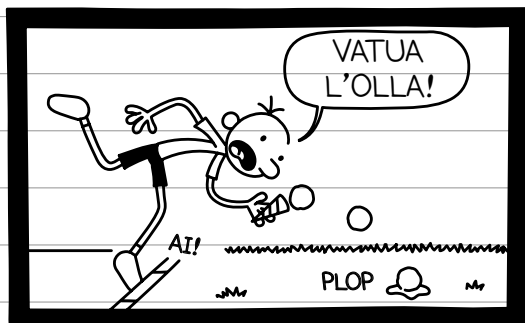
Doncs des que vaig veure aquella pel·li, tinc la sospita que probablement a mi em passa el mateix.



D'entrada em feia molta ràbia que retransmetessin la meua vida sense el meu permís. Però llavors vaig pensar que si milions de persones miraven el programa cada dia per veure el que jo feia cada dia, era una coseta que valia la pena, no?



Però hi ha moments que penso que la meua vida és massa avorrida per ser un programa de tele, i intento posar-hi una mica més d'emoció perquè els que em miren s'ho passin bé i riguin una estona.



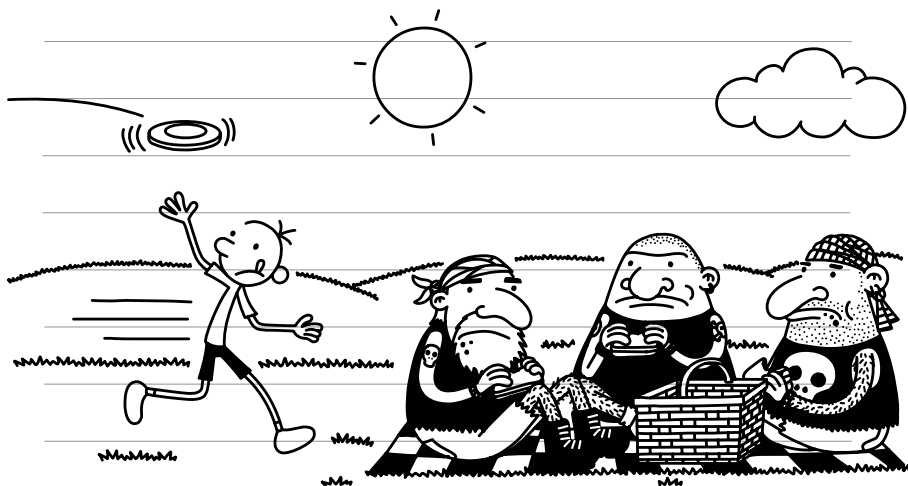
L'altra cosa que faig és enviar senyals al meu públic per fer-los saber que jo ja sé de què va la cosa.



Si la meva vida és un programa de tele, hi ha d'haver pauses publicitàries. M'imagino que passen els anuncis quan vaig al lavabo, per això quan torno de pixar sempre faig una gran entrada.

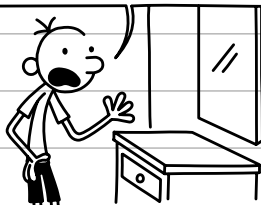


A estones em pregunto quina part de la meua vida és real i quina és falsejada. Perquè la meitat de les coses que em passen són tan absurdes que sembla com si algú hagués organitzat tot el muntatge.



I si és un muntatge, el mínim que podrien fer els que ho controlen seria aportar-me històries que tinguessin una mica de salsa.

QUÈ ME'N DIEU D'“EL GREG ACONSEGUEIX UNA NOVIETA”? O “EL GREG ACONSEGUEIX UNA MOTO”?
O “EL GREG ACONSEGUEIX UNA NOVIETA
I UNA MOTO”?



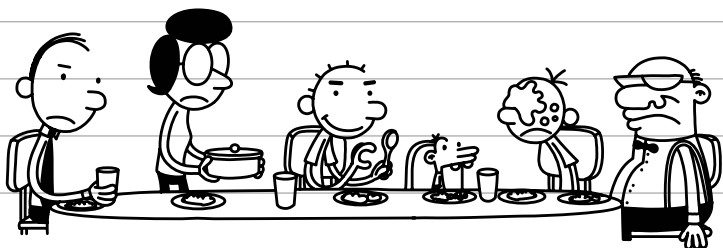
Algun cop em pregunto si la gent de la meva vida són el que semblen ser o si es tracta només d'actors.

Si són actors, espero que el nano que fa el paper del meu amic Rowley guanyi un premi, perquè això de fer de curtet mental li surt molt bé.

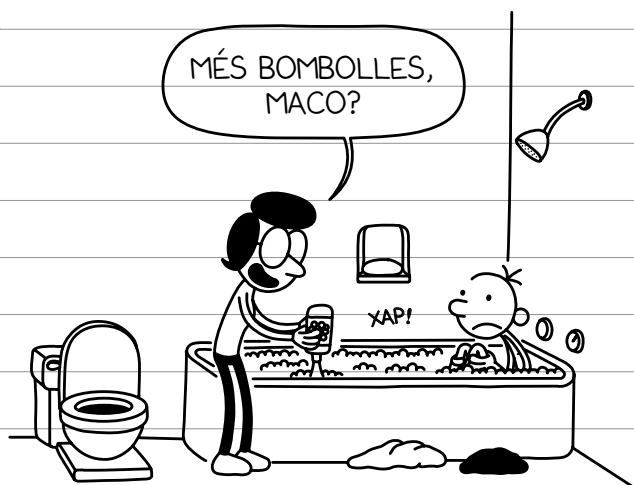


I si resulta que el meu germà Rodrick és un xaval que cobra per fer tan bé el cretí, això em dóna una nova perspectiva sobre la seva persona.

I vès a saber! Potser a la vida real és un paio legal, i un dia podrem ser bons amics i tot.



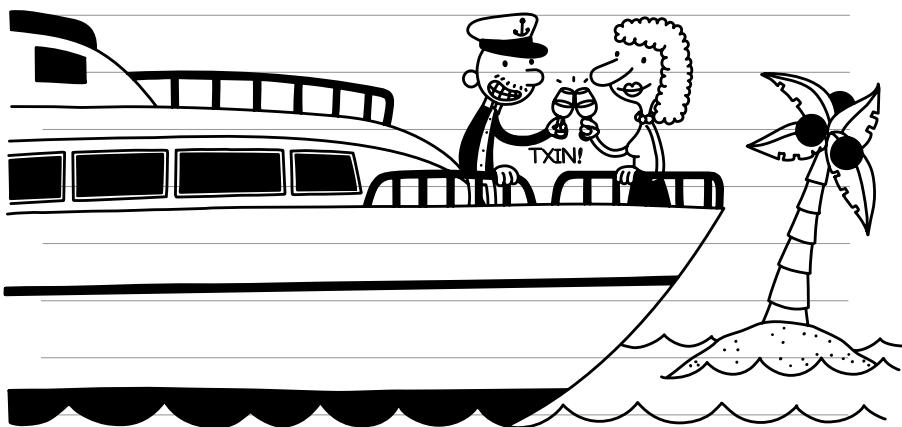
Però si els meus pares són actors, això em sembla fatal.



Durant anys he fet moltes felicitacions per al dia del Pare i el dia de la Mare. Si tot és una enganyifa, em mereixo una compensació per l'esforç.



I ara que parlem de cobrar, aposto que els meus pares de debò estan carregats de pasta, gràcies a mi.



Però jo faig tot el que puc per assegurar-me que més endavant en podré treure profit. En la majoria de programes de tele el protagonista sempre té una frase preferida, que diu almenys un cop en cada episodi. I jo me n'he empescat una de molt guapa que poso a la conversa de tant en tant.



De seguida que ho vegi clar posaré la meua frase preferida a tots els productes que se m'acudeixin i només em caldrà esperar una allau de pasta.

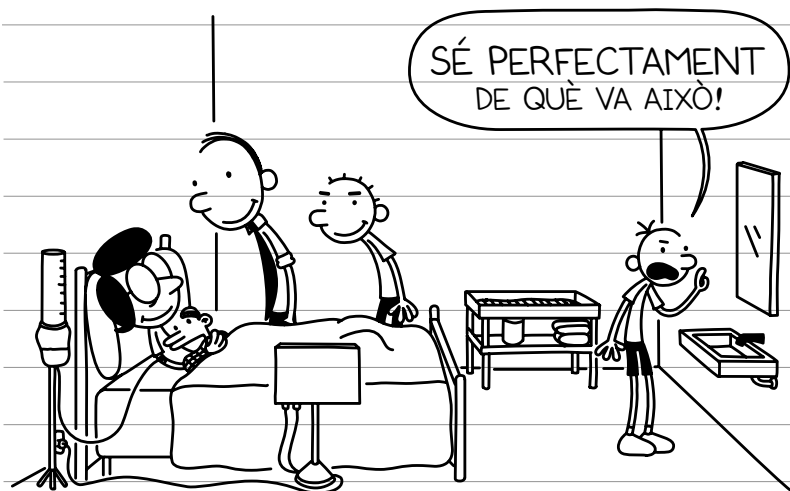


D'una cosa podeu estar segurs, no penso acabar com aquestes celebritats de pa sucat amb oli que es dediquen a anar a reunionetes on signen fotos amb el seu autògraf per quatre quartos.



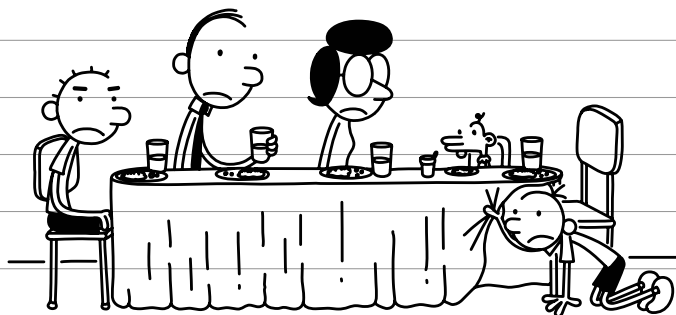
Si he après una cosa, és que els programes de la tele tard o d'hora s'acaben. Però a l'última temporada sempre introdueixen un nou animal de companyia o un nen molt bufó per fer créixer l'audiència.

Per això, quan el meu germà petit, el Manny, va néixer, m'imagino que el que volien fer era reemplaçar-me i presentar-lo a ell com la nova estrella del programa.

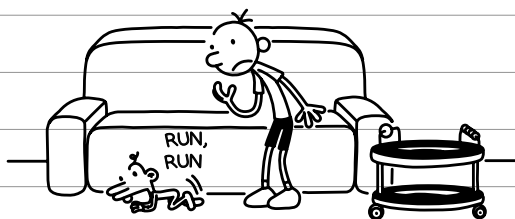


El que no podia entendre era com s'ho farien per trobar un nadó que fos actor. Vaig pensar que potser el Manny era un ninot amb control remot que un adult accionava d'amagat.

És clar que mai no vaig trobar res que ho demostrés, però, tot i això, de tant en tant ho havia de verificar.



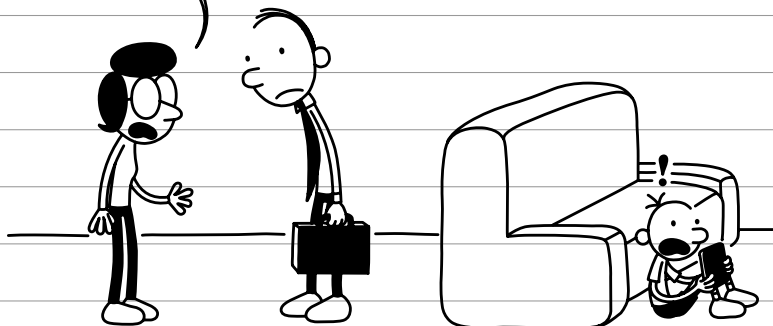
A mesura que el Manny creixia, guanyava autonomia. I llavors em vaig començar a preguntar si no seria una mena de joguina supertècnica, o fins i tot un robot.



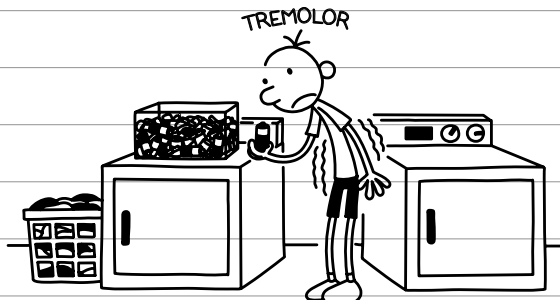
Després vaig pensar que potser tothom al meu voltant era un robot i que jo era l'únic ésser humà de la família. Els robots necessiten electricitat per moure's i això explicaria per què a cada habitació de la casa hi ha dos o tres endolls.

I això també explicaria algunes de les coses que els meus pares diuen quan creuen que no els sento.

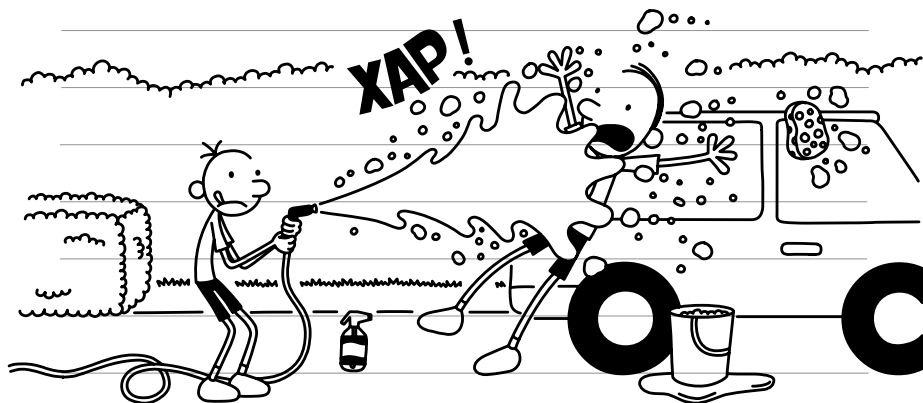
POTSER HAURIEM D'ANAR A ALGUN LLOC, AQUEST CAP DE SETMANA, I RECARREGAR LES PILES.



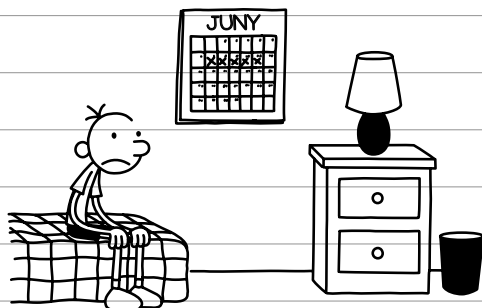
Si els robots fan servir piles, això seria una raó per la qual n'hi ha tantes a la paperera de l'habitació de la rentadora. No sé exactament on van a petar, però tinc les meves sospites.



Vaig arribar a la conclusió que si volia saber si els membres de la meua família eren robots, havia d'aconseguir provocar un curtcircuit en un d'ells. Però, o el pare és un model impermeable o és simplement un ésser humà sense sentit de l'humor.



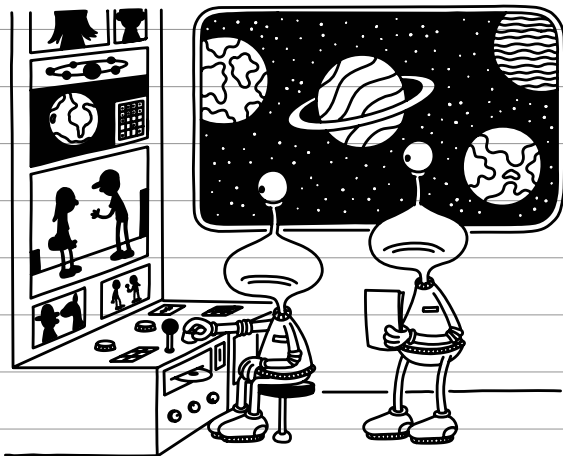
Aquell incident em va costar una setmana de càstig. La gent que mira el meu programa s'ho devia passar bomba, però estic segur que els índexs d'audiència se'n van anar a fer punyetes.



És clar que hi ha la possibilitat que jo sigui un xaval qualsevol i que no sigui el protagonista de cap programa de la tele. Però, tot i així, sempre és possible que algú m'estigui mirant des d'on sigui.

Amb el munt de planetes que hi ha a l'univers, deu haver-hi vida intel·ligent en algun racó. Alguns diuen que si els alienígenes fossin de debò, els ovnis correrien pel cel a totes hores. Però jo em dic que si els alienígenes són astuts, es mantindran amagats fins que arribi el dia indicat per a la invasió.

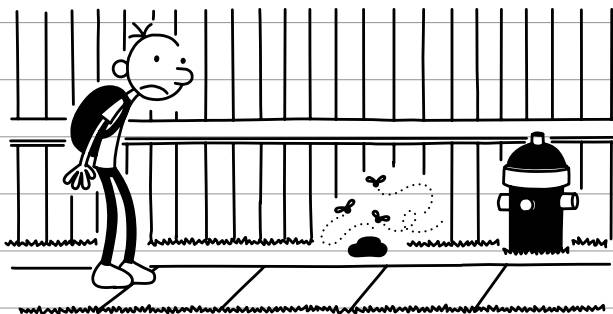
Es deuen passar tota la vida espiant-nos, a cada segon, arreplegant informació sobre la nostra manera de viure.



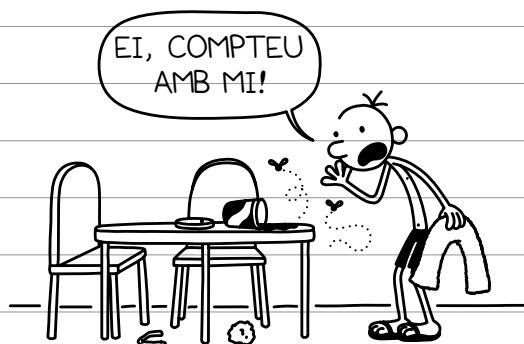
Tinc la teoria que les mosques de casa són en realitat drons que els alienígenes utilitzen per captar imatges que després envien a les seves naus. Si mai heu vist una mosca de molt a la vora, és evident que els seus "ulls" són càmeres d'alta definició.



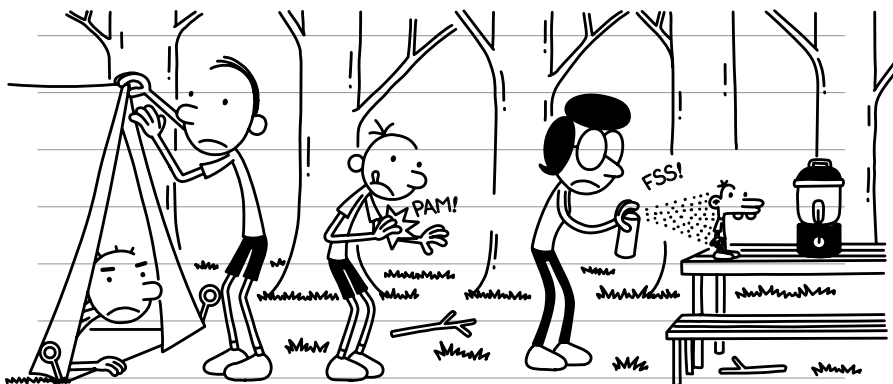
El que no acabo d'entendre és per què els alienígenes estan fascinats amb les caques de gos. Però estic segur que tenen alguna raó secreta.



He intentat explicar les meves teories als pares i a altra gent gran, però veig que ningú no s'interessa pel que un xaval pugui dir. Per això, sempre que tinc l'oportunitat, faig saber als alienígenes que estic de la seva banda.

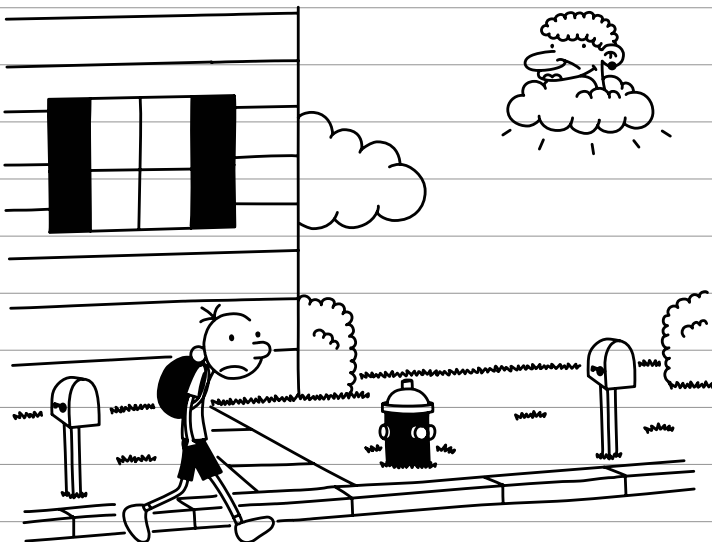


Espero que tingui raó en això de les mosques.
Perquè si els drons resulta que són els mosquits,
la invasió alienígena serà imminent.



La veritat és que sempre he tingut la sensació que hi ha algú, allà fora, que em controla contínuament.

Després de la mort de la meua àvia, la mare em va dir que jo estava en bones mans perquè la iaia m'observava des del cel. Per mi, perfecte, però no em convenç gaire com funciona la cosa.



Ja m'està bé que la iaia em vigili quan vaig amb monopati o quan faig qualsevol cosa que necessiti una mica de protecció suplementària. Però en altres moments necessito la meua intimitat.